

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 771/2016
Рж 98/2016
25.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у спору тужилаца Ж.Н. из П., Ж.С. из Н., М.С.1 из Н. и М.С.2 из Н., Република Српска, чији је пуномоћник В.Ђ., адвокат из Б., против тужене Републике Србије - Министарство одбране, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Београду РЗ 76/15 од 24.12.2015. године и ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8013/2013 од 06.03.2014. године, у седници одржаној 25.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба тужене изјављена против решења Апелационог суда у Београду РЗ 76/15 од 24.12.2015.године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8013/2013 од 06.03.2014. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужилаца за накнаду трошкова за одговор на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 58546/10 од 25.04.2013. године: 1) делимично је усвојен тужбени захтев и тужена обавезана да тужиоцима накнади нематеријалну штету у износу од 5.400.000,00 динара и то тужиљи Ж.Н. 1.950.000,00 динара, од чега 800.000,00 динара за душевне болове због умањења животне активности, 300.000,00 динара за душевне болове због наружености, 150.000,00 динара за физичке болове, 300.000,00 динара за страх и 400.000,00 динара за душевне болове због смрти блиског лица, све са законском затезном каматом од 25.04.2013. године до исплате; тужиоцу Ж.С. укупно 850.000,00 динара, од чега за душевне болове због умањења животне активности 450.000,00 динара и за душевне болове због смрти блиског лица 400.000,00 динара; тужиљи М.С.1 укупно 1.300.000,00 динара, од чега за душевне болове због умањења животне активности 550.000,00 динара и за душевне болове због смрти блиског лица 750.000,00 динара; тужиоцу М.С.2 укупно 1.300.000,00 динара, од чега за душевне болове због умањења животне активности 550.000,00 динара и за душевне болове због смрти блиског лица 750.000,00 динара и тужиоцу М.С.2 из

Н. материјалну штету у износу од 475.005,28 динара са законском затезном каматом на појединачно одређене износе од доспелости до исплате; 2) одбијен тужбени захтев којим је тужила Ж.Н. тражила да се тужена обавезе да јој накнади штету за страх у износу од 100.000,00 динара са законском затезном каматом од 13.05.2008. године до исплате и исплати законску затезну камату на износ од 5.400.000,00 динара почев од 13.05.2008. до 25.04.2013. године; 3) утврђено да је повучена тужба тужилаца М.С.1 и М.С.2 у делу којим су тражили новчану ренту због немогућности да раде и напредују на радном месту због нарушеног здравља у износу од 10.550,00 динара месечно; 4) утврђено да је повучена тужба тужиоца М.С.2 у делу којим је тражио накнаду због мање примљене зараде због спречености за рад за период од 01.06.2005. до 01.02.2011. године са законском затезном каматом од 05.01.2011. године до исплате и у делу којим је тражио накнаду трошкова за набавку лекова у износу од 120.000,00 динара; 5) обавезана тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.046.803,00 динара са законском затезном каматом од 25.04.2013. године до исплате, 6) ослобођени тужиоци обавезе плаћања судских такси у овом спору; 7) одбијен захтев тужилаца да им се на трошкове вештачења исплати законска затезна камата на износе означене у изреци ове пресуде и у наведеним периодима.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8013/2013 од 06.03.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке, којим је тужена обавезана да тужили Ж.Н. накнади штету у износу од 1.950.000,00 динара, тужиоцу Ж.С. у износу од 850.000,00 динара, тужили М.С.1 у износу од 1.300.000,00 динара и тужиоцу М.С.2 у износу од 1.300.000,00 динара, као и износ од 475.005,28 динара са законском затезном каматом на износ од 128.700,00 динара почев од 10.08.2000. године до исплате. Ставом другим изреке првостепена пресуда је преиначена у делу става првог изреке у односу на камату на износ од 346.305,28 динара и тужена обавезана да тужиоцу М.С.2 на овај износ материјалне штете исплати законску затезну камату од 25.04.2013. године до исплате, а у преосталом делу, за период од 01.06.2012. до 24.04.2013. године, захтев одбијен као несонован. Преиначено је и решење о трошковима парничног поступка из става петог изреке и тужена обавезана да тужиоцима накнади трошкове у износу од 623.125,00 динара са законском затезном каматом од 25.04.2013. године до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложила је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом чл. 395. ЗПП (погрешно означено као чл. 404. важећег ЗПП), због потребе уједначења судске праксе.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију и тражили трошкове састава овог одговора.

Решењем РЗ 76/15 од 24.12.2015. године Апелациони суд у Београду није предложио Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији применом чл. 395. ЗПП.

Против овог решења тужена је изјавила жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност жалбе применом чл. 411. у вези чл. 373. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу чл. 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да жалба није дозвољена.

Жалба као редовни правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (чл. 385. ЗПП).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену (чл. 394. ЗПП), и против решења другостепеног суда (чл. 412. ЗПП) странке могу изјавити ревизију.

Имајући у виду да Закон о парничном поступку који се у овом случају примењује не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, жалба туженог није дозвољена, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Према чл. 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), ревизија је изузетно дозвољена и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом по члану 394. овог закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

И по оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из чл. 395. ЗПП нису испуњени. Не постоји потреба за уједначењем судске праксе у погледу примене чл. 191, 193. став 1. и 200. Закона о облигационим односима, нити су уз ревизију приложене правноснажне судске одлуке, којима је у истом или сличном чињеничном и правном односу другачије одлучено, чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначењем судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према новелираном чл. 394. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради накнаде штете поднета је 13.05.2008. године.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, који се односи на потраживање у новцу, у коме вредност предмета спора побијаног дела у односу на сваког од тужилаца (за тужиљу Ж.Н. -1.950.000,00 динара, за тужиоца Ж.С. - 850.000,00 динара, за тужиљу М.С. 1 -1.300.000,00 динара и за тужиоца М.С.2 - 1.775,005,28 динара), обичних супарничара у смислу чл. 203. у вези чл. 199. ЗПП, не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу чл. 404. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Одлука о трошковима парничног поступка у ставу трећем изреке, донета је применом чл. 150. Закона о парничном поступку. Опредељени трошкови за одговор на ревизију, које су тужиоци тражили, не спадају у трошкове потребне ради вођења парнице.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**